

# Habil İle Kabil

— Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 19 Mayıs 2026

Evvel zaman içinde, ömrüm aman içinde..  
Develer iğne deliğinden besmelesiz geçerken,  
Pireler Bağdat'tan Kandilliye kervan çekerken,  
Her şeyim bildiklerim, hiçliğin bile hiçinde..

Şairin biri varmış, gül yazmış defterine sersefil  
Bir varmış, öyle bir varmış ki hiç yok olmamış.  
Gül büyümüş büyümüş, olmuş bir karanfil,  
Dallanıp budaklanmış ömür boyu solmamış.

Günün birinde biçâre yollara düşmüş,  
Semerkanttan başlamış ta İsfahan'a.  
Az gitmiş az gitmiş, az kala geri dönmüş  
Talih bu ya, rastlamış Sultan Süleyman'a.

Hünkârım demiş; benim bir merâmım var,  
Karanfiller diyârından selâmım var.  
Mübarek kadehiniz Kevserden dolsun,  
Bir kuru kellem var o da size fedâ olsun.

Bebemi gördüm düşümde, topraklara gömdüm  
Dedemi övmüşüm de anamla ondan küstüm.  
Bir gün âh çekti, Allah şahid ağladım kırk sene  
Bir günâh yapıştı ruhuma, sanki mel'un bir kene.

Bu aciz kulunuza şefaât eyler misiniz?  
Silsem gözyaşlarımı beni dinler misiniz ?  
Hâşâ, bir ifrit musallat olmuş olsa gerek  
Ruhuma istiâzeler okuyup üfler misiniz?

Süleyman buyurmuş: ihtiyar kaldırasın başını!  
Uzatmış ellerini göğ'e ve başlamış yakarmağa:  
"Hak Tanrım, ben bu kulunu dost belledim  
Sen de Musa'ya komşu eyle varınca uçmağa"

Menkıbe bitince sürdü bir müddet sükût.  
Sordum kimdir bu şair, dediler Sadraz'dır.  
Kabil'in taşla kafasını ezdiği Habildir yahut  
Zira o dahî samimiyyetinden sebep kurbandır.

~sadrax  
19.05.'26